

อโศกกรรม

พรพรรณ สุจิตตวิณิช

ทำบุญเปิดศุภกัมม์ปฏิบัติธรรม

หลังจากสร้างศาลาอเนกประสงค์หลังแรกของมูลนิธิกลุ่มศรัทธาธรรมเสร็จราวกลางเดือนเมษายนปี พ.ศ. 2543 คณะกรรมการมูลนิธิรุ่นบุกเบิกมี 5 ท่านก็หารือและตกลงกันว่า เราจะทำบุญฉลองศาลาและเปิดศุภกัมม์ปฏิบัติธรรมขึ้น ในวันอาทิตย์ที่ 23 เมษายน 2543 โดยเราจะนิมนต์หลวงพ่ोज้าคณะจังหวัดเชียงใหม่ ในขณะนั้น คือพระเทพวิสุทธิคุณ วัดบุพพาราม หลวงปู่ทอง วัดพระธาตุศรีจอมทอง พระครูธรรมมาภิรมย์ วัดน้ำบ่อหลวง พระครูภาวนาวิรัช วัดร่ำเปิง และพระคุณเจ้าอีกหลายรูปรวมทั้งสิ้น 9 รูป มาเจริญพระพุทธมนต์และทอดผ้าป่า รวมทั้งถวายภัตตาหารเพลด้วย ที่น่าดีใจและปลาบปลื้มใจคือ หลวงพ่ोज้าคณะจังหวัดเชียงใหม่ ท่านมาร่วมงาน แต่ไม่ขอร่วมเจริญพระพุทธมนต์ โดยท่านขอหลวงปู่ทอง เป็นประธานในพิธีแทน ส่วนองค์ท่านขอเป็นเจ้าภาพในงานทำบุญวันนั้นเอง

ฉันหาเจ้าภาพผ้าป่าที่จะทอดถวายในวันที่ 23 เมษายน 2543 ได้หลายกองราว 5-6 กอง แต่จำได้แค่ 2 กอง คือกองที่ฉันเป็นเจ้าภาพในนาม คุณพรพรรณ สุจิตตวิณิชและญาติมิตร และกองของ รศ.เพ็ญศรี ภู่อุทัย ส่วนกองของเจ้าภาพท่านอื่นๆ ฉันก็ลืมเลือนไปแล้ว ด้วยกาลเวลาที่ผ่านไปนานถึง 21 ปี นั้นเอง

ช่างกล้ามาก

ทางคณะกรรมการมูลนิธิในขณะนั้น ได้เชิญชวนเพื่อนและคนรู้จักมาร่วมงานทำบุญ โดยพวกเราเตรียมงานกันตั้งแต่วันที่ 22 เมษายน และได้พักที่ศูนย์อุทยานธรรมเลย 1 คืน ในคืนนั้นฉันและทุกคนเห็นพ้องกันว่า เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เราจะนับเงินผ้าป่าที่เจ้าภาพจองไว้ และได้ให้เงินกับฉันไว้แล้ว โดยจะนับและเสียเงินใส่ต้นผ้าป่าไว้เลย หลังจากเสียเงินของเจ้าภาพแต่ละรายใส่ต้นผ้าป่าเสร็จแล้ว ก็เขียนชื่อเจ้าภาพแต่ละต้นไว้ จากนั้นฉันได้จดบันทึกว่า เจ้าภาพแต่ละท่านได้ยอดเงินเท่าไร ทำจนเสร็จก็ตีกตี้นเกือบเที่ยงคืนแล้ว หลังจากนั้นพวกเราก็นอนพักกันด้วยความอ่อนเพลีย

จนพิธีการทำบุญและทอดผ้าป่าแล้วเสร็จ พระคุณเจ้ากลับวัดแล้ว เจ้าภาพท่านอื่นๆ ก็เดินทางกลับกัน เหลือแต่คณะที่มาช่วยเตรียมงานตั้งแต่เมื่อวานทั้งชุด เราได้เอาต้นผ้าป่าแต่ละต้นมานับใหม่ เพื่อเก็บเงิน ปรากฏว่าเงินผ้าป่าของมูลนิธิ หายไปราว 13,500 บาท (ถ้าจำไม่ผิด) โดยเงินหายไปทุกต้นมากบ้างน้อยบ้าง (จากบทเรียนในครั้งนี ในครั้งต่อๆ มา ถ้ามีการทอดผ้าป่า ฉันจะนำเงินใส่ต้นผ้าป่าจำนวนเพียงเล็กน้อย เงินส่วนใหญ่จะนับใส่ซองเขียนจำนวนและปิดผนึกไว้ แล้วจะนำไปวางที่ต้นผ้าป่าเฉพาะตอนที่พระจะทำพิธีเท่านั้น)

ฉันในนามประธานมูลนิธิและคนจัดงานโมโหมาก ได้ประกาศ “แข่ง” ด้วยเสียงอันดัง ทำให้ทุกคนที่อยู่ที่นั่งได้ยินโดยทั่วกันว่า “ใครที่เอาเงินผ้าป่าของมูลนิธิไป เงินนี้เป็นเสมือนเงินของสงฆ์ ขอให้เอามาคืนโดยด่วน มิฉะนั้นกรรมอันหนักนี้จะทำให้ผู้ที่เอาไปต้องมีอันเป็นไปจนถึงแก่ชีวิตในเร็ววันนี้ อย่าล้อเล่นกับไฟหรือกฎแห่งกรรม ถ้าคุณไม่เชื่อ ฉันจะรอดูอนาคตของคุณ”

หลังจากพุดจบบมีแต่ความเงิบงันเกิดขึ้น คนที่ไม่ได้ทำอาจจะแค่รู้สึกไม่สบายใจที่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น แต่คนที่ทำคงจะเกิดความทุกข์ร้อนขึ้นในใจ เหมือนไฟนรกที่แผดเผาใจทุกครั้งที่เราลุกขึ้นมา ฉันมาคิดว่าเงินคงจะหายไปตอนกลางคืนที่ทุกคนนอนหลับไปแล้วมากกว่า ช่วงอื่นดูจะไม่มีโอกาสที่จะทำได้เลย เพราะมีคนพุกพลาอยู่ตลอด

กฎแห่งกรรมทำงาน

และแล้ววันเวลาก็ผ่านไปๆ จนฉันและทุกคนก็ลืมเลือนเหตุการณ์วันนั้นไปแล้ว แม้แต่ช่วงแรกๆ ฉันจะรอดูว่าจะมีใครเป็นอะไรเกิดขึ้นใหม่ก็ตาม แต่คงเพราะเขาผู้นั้นยังมีบุญกุศลกรรมดีหล่อเลี้ยงอยู่ จึงยังเป็นปกติสุขที่อยู่ แต่ฉันรู้ว่ากฎแห่งกรรมเริ่มทำงานตั้งแต่วันแรกที่เราก่อกรรม ไม่ว่าจะป็นกรรมดี หรือกรรมชั่วก็ตาม กฎแห่งกรรมมันจะตามติดบุคคลผู้นั้นไปตลอด รอวันเวลาที่บุญกุศลเขาอ่อนกำลังลงเหมือนเพชรฆาตที่รอจู่โจมศัตรู

หลังจากวันเวลาผ่านไปหลายปี วันหนึ่งฉันก็ได้รับข่าวร้ายว่า พี่...ได้ประสบอุบัติเหตุจากการที่เขาซ้อนรถมอเตอร์ไซด์ไปรื้อรถกับเพื่อน แล้วรถล้ม เขาตกจากรถศีรษะฟาดกับฟุตบาทถนนทำให้เส้นเลือดในสมองแตก เลือดไหลไม่หยุด เลยเสียชีวิต ตอนนั้นจริงๆ ฉันลืมเรื่องนี้ไปแล้ว แต่จู่ๆ จิตมันก็นึกขึ้นมาได้แค่สงสัยว่า เอ! จะใช้พี่คนนี้ไหม ฉันไม่กล้ายืนยัน ฉันจึงนำเรื่องนี้ไปเล่าและสอบถามท่านผู้ที่ได้สมาธิจิตระดับสูงท่านหนึ่งว่า เป็นอย่างไรที่ฉันคิดไว้ไหมว่าพี่คนนี้เป็นคนที่เอาเงินผ้าป่าของมูลนิธิไป เพราะเขาเป็นคนหนึ่งที่เข้าไปช่วยเตรียมงานในคืนวันเสาร์ที่ 22 เมษายน 2543 ในครั้งนั้น ท่านอาจารย์ได้กล่าวตอบ หลังจากนั่งไปชั่วครู่ว่า “เป็นอย่างไรที่คุณพรพรรณคิดไว้”

ฉันอดสลดสังเวชใจในเคราะห์กรรมนี้ของพี่เขาไม่ได้ คิดว่ามันช่างไม่คุ้มกันเลย เงินแค่หมื่นกว่าบาทกับชีวิตที่น่าจะได้อยู่ทำคุณงามความดีต่อไป ฉันมาคิดว่า ต่อให้ฉันไม่แข่งเขา กฎแห่งกรรม กฎแห่งความยุติธรรมก็ต้องทำหน้าที่ไล่ล่าเขาอยู่ดี

หาวิธีช่วย

หลังจากที่พี่คนนี้เสียชีวิตไป วันเวลาผ่านไปอีกหลายปี อยู่ๆ ฉันก็เกิดนึกคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาอีกว่าทำอย่างไรจะช่วยเหลือเขาได้นะ เขาคงได้รับทุกข์เวทนามาพอสมควรละ วันหนึ่งฉันจึงเล่าเรื่องดังกล่าวให้พี่คนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนกับคนที่เสียชีวิตฟัง พี่เขาเป็นคนซักชวนผู้เสียชีวิตมาทำบุญในวันนั้น ว่าพอจะไปชวนญาติๆ ของผู้ตายมาทำบุญให้มูลนิธิ เหมือนได้ใช้หนี้คืนให้มูลนิธิ เพื่ออุทิศบุญให้ผู้ตายได้ไหม โดยไม่ต้องเล่าเรื่องใดๆ เลย เพื่อนเขากล่าวว่า ไม่สนิทกับญาติผู้ตาย จึงไม่กล้าพูดชวนเขามาทำบุญ เพราะผู้ตายเป็นโสด ไม่มีลูกและสามี มีแต่หลานๆ เท่านั้น สรุปไม่รู้จะช่วยยังไง วันเวลาก็ผ่านไปอีกเป็นปีๆ จนเมื่อไม่กี่วันมานี้ ฉันก็คิดหาวิธีช่วยผู้ตายได้ ว่าทุกเดือนฉันต้องทำบุญช่วยมูลนิธิอยู่แล้ว เดือนหนึ่งไม่ต่ำกว่า 14,500 บาท (เพื่อจ่ายเป็นเงินเดือนให้แม่บ้านที่ศูนย์อุทยานธรรม ศูนย์เผยแผ่ธรรมของมูลนิธิ) ถ้าฉันสละเงินจำนวนนี้ให้ผู้ตาย ก็เสมือนว่าผู้ตายได้คืนเงินใช้หนี้มูลนิธิแล้ว เขาจะได้พ้นจากกรรมอันหนักนี้ คิดดังนั้น ฉันจึงขอประกาศสละเงิน 14,500 บาท ในเดือนกรกฎาคม 2564 ที่ทุกทีเคยทำบุญให้มูลนิธิ เป็นให้ผู้ตายเป็นเจ้าของเงิน แล้วเอามาคืนให้มูลนิธิแทน และขอโหรากรรมให้พี่ที่เสียชีวิตทุกอย่าง ขอให้หมดเวรหมดกรรมต่อกัน ขอให้เขาพ้นจากความทุกข์ ความเดือดร้อนจากบาปกรรมนี้ ขณะที่เขียนมาถึงตอนนี้ ฉันได้กลิ่นฉุนก็คล้ายกลิ่นน้ำยาอาบศพขึ้นมาครู่หนึ่งด้วย เหมือนพี่เขารับรู้และมาขอบคุณ

ฉันได้บอกเล่าเรื่องนี้ให้อาจารย์เพ็ญศรี เจ้าของกองผ้าป่ากองที่ฉันจำได้ เพื่อขอให้ท่านโอหสิกรรมให้กับผู้ตายด้วยแล้ว ซึ่งท่านก็ยินดี และบอกว่า “จำไม่ได้แล้ว แล้วแต่พรพรรณจัดการตามที่คุณสมควรก็แล้วกัน”

ขอให้เรื่องนี้เป็นคติเตือนใจคนที่คิดจะทำบาปกรรมต่างๆ ว่า ผลของกรรมมันจะทำให้เราทุกข์ทรมานมาก มันไม่คุ้มกันเลยกับผลที่จะได้รับ อย่าทำดีกว่า ถ้าไม่ยากให้กฎแห่งกรรมตามไล่ล่าเรา สมดังพระพุทธรพจน์ ในธรรมบท ที่ว่า...

“สิ่งทั้งหลายทั้งปวงสำคัญที่ใจ มีใจประเสริฐสุด สำเร็จมาจากใจ

ถ้าใจไม่ดี การทำ การพูด ก็พลอยไม่ดีไปด้วย

เพราะความไม่ดีนั้น ความทุกข์ก็ติดตามเขา เหมือนล้อเกวียนหมุนตามรอยเท้าโคฉะนั้น”
